אדרבה דם הוה ליה לרבויי שכן מתיר כמותה

נפסל בשקיעת החמה כמותה הגך נפישן ⁰

אמר מר שומע אני אפילו עצים ודם שנקראו

קרבן 6 מאן שמעת ליה דאמר עצים איקרי

קרבן כו רבי לרבי מבעיא נו בעו מלח ידתניא

קרבן י (מנחה) מלמד ״שמתנדבין עצים וכמה

שני גזרין וכן הוא אומר יוהגורלות הפלנו על

קרבן העצים יורבי יו אמר עצים קרבן מנחה הן

ומעוניו מלח ומעוניו הגשה סואמר רבא לדברי

רבי עצים מעונין קמיצה וא"ר פפא לדברי רבי

עצים צריכין עצים סמי מיכן עצים ואלא קרא

למעוטי מאי אי למעוטי דם מעל מנחתך נפקא

קובמים נו.ן, כל נקנון קו ...
 ג' רש"ק מ"ז, ד) שם,
 מעילה יע: ע"ש כי מילתא
 דרבא ורב פפא מהופך,
 ולמחר נפסל, ל"ק, ז) [ויקרא

ון, ח) [ויקרא ון, ט) [ל"ל מעלון, י) למליחה ולהגשה

כמנחה לריך קמילה כמנחה הס"ד אח"כ ד"ה לריכין עלים

הסיד לחייב דיים לריים! עלים
המתדב כוי. צ'ייק, כ) דאשיג
המתנדב כוי. צ'ייק, כ) דאשיג
כ' דמרכי בצד אחרים. צ'ייק,
מ'', כ) ושריף
לעמי הכא], ע) הלילה מלתא
לעמי הכא], ע) הלילה מלתא
ריבעי מיל. צ'ייק, ע) הי מילין.
צ'ייק, צ) וושיע מוסי ש"ו לד.
צ'ייק, צ) וושיע מוסי ש"ו לד.
ב'ידה מתמעונון א) וצ'יל מ'!

ליק, כ) וחשיע חוסי שייו כד.
ד"ה מתענין, ק) [צ"ל
במסכת, ד') [וע"ע חוסי
זכחים נו. דיה מנין וכל מה
שליינתי שם על לידון,
ש) וכהנים לוקחין בהן. צ"ק,
ס) ומועלים בהם. צ"ק,

## שימה מקובצת

ש בור באקוברו (מקוברו (מקוברו (מקתני) קרבון קרבן מלה כר כלקתני) קרבון אולה לה כר יוש לה קרושת הגוף יכבן אין לה קרושת הגוף יכבן אין לה קרושת הגוף יכבן אין לה קרושת הגוף יכבל לרון: מן לרבי היי קרושת הגוף ממש הגוף ממום לכנו מנותה. גליון: מן לרבי עיין מוס לכנו ורמי לכנו יותר לכנו לרון: מן לרבי עיין ותוס לכנו ורמי לכנו יותר סל לכנו יותר מיה עייבי). ג) מבעא בעיא: ד) רבי אומר . עצים קרבן הן ותיבת מנחה נמחק: סֹ וגומר וגם תיבת ידם נמחק: ו) כתיב: ז) גזריו משום דחשיבי שראויין למזבח למערכה דלאחר למזבח למערכה דלאחר שהיתה הערכה סדורה היי נותנים עליה ב' גזרי עצים: סן יומא הס"ד ומה"ד טעונים הגשה כמנחה: טן דמקיש עצים למנחה הס"ד ואח"כ מה"ד קמיצה המתרב שני , גיזרין מבקע מלא קומצו קסמים דקים ונותן על המערכה ואח״כ נותן האחרים הס"ד ומה"ד עצים טעונים עצים והמתנדב: י] וכלל מה הפרט שאחרים ין וכלל מה הפרט שאחרים באים לה חובה אף: יל) מנחה מיוחדת שמתרת: ינ) תיבוד ואף על גב נמחק: ינ) עצים דהוה מצי למיפרף דנרבי הנך בצד אחרים באים חובה להן ותיבות כל חובה . דמתיר מרבית לדם נמחק: יד] מאי הס״ד ומה״ד קרא . למאי אתא מנחה: **טו**] נסכים נסכי יין אין: עו) דלרבי יהודה. עי׳ בתוס׳ זבחים (דף מהר"פ: כן וה"ה כמו כן י. נימא בעצים לרבי ותיבות

:כאן עצים נמחק

אדרבה דם הוה ליה לרבויי בו'. ומימה דלא משיב פינול דדם וקומץ לא מיחייב עלייהו משום פיגול כדאמרינן בהקומץ

זוטא (לעיל דף יד.) דאינהו גופייהו מתירין נינהו אבל אברים חייבים עלייהו משום פיגול: נפסל בשקיעת החמה כמותה. בריש מי שהיה טמא (פסחים ד' זה.) דאמרינן דמשקיעת

החמה עד נאת הכוכבים ד' מילין לר' יהודה החשה ר"ת דבסוף במה מדליהיו (שבת דף לה.) משמע מון דלרבי יהודה משתשקע החמה עד ש הלילה שני חלקי מיל ותירך ר"ת דמשתשקע החמה משמע סוף שקיעת החמה שכבר שקעה החמה אבל משקיעת החמה משמע מתחילת שקיעה תדע מדאמרי׳ (שבת דף כא:) גבי נר חנוכה מלוותה משתשקע החמה ואי בתחילת שהיעה עדיין הוא יום גדול והוה שרגא בטיהרא ולפיכך שקיעת החמה נמי דהכא גבי דם בתחילת שקיעה איירי וניחא טפי משום דאמרינן בסוף איזהו מקומן (זכחים דף נו.) מנין לדם שנפסל

בשקיעת החמה שנאמר ביום הקריבו את זבחו ביום שאתה זובח אתה

מקריב ואי בסוף שקיעה קאמר למה לי קרא פשיטא דופסל בלילה דאין יכול לזורהו דכתיב ביום לוותו ועמוד השחר פשיטא דפוסלת בו דומיא דאימורים ופי׳ שם בקונטרס דנ״מ אם עלה לגבי מזבח משום דאין לינה מועלת בראשו של מזבח וקשיא למ"ד מועלת מאי איכא למימר ואין לומר דאיצטריך משום דקי"ל גבי דם אם עלה לא ירד הואיל ולן כשר באימורים ואם מעלהו לגבי מזבח הוה אמינא דיכול לזרוק "! משום דבהא פלוגתא היא דרבן גמליאל ור' יהושע דר' יהושע אמר ירד ולרבן גמליאל לא ירד וכי תימא דאיצטריך משום דס"ד דלא מיפסיל בלינה כי היכי דאין חייבין עליו משום פיגול ונותר כדאיתא בסוף כל הבשר (חולין דף קיז.) הרי עלים ולבונה דחין חייבין עליהן משום נותר לרבי שמעון ואפילו הכי מיפסלי בלינה כשקדשו בכלי שרת וכי תימא משום דילפינן מדם דלמא שאני דם דמתיר ולפי מה שמפרש רבינו תם דמיירי

קרבן כלל מעל מנחתך פרט כל קרבנך חזר וכלל י) אף כל שאחרים באין לו חובה ולא דם דאין אחרים באין לו חובה דהשתא ליכא למיפרך אי מה יא] מנחה שמתרת אף כל כו' דאם כן (א) דמדרבית בלד דאחרים באין חובה לה כל הנך ובנד דמתיר מרבית דם אף כל למעוטי מאי בשלמא למאי דהוה סליק אדעתין מעיקרא יבן כי (ואע"ג) דאף כל הוה ממעט נמי עלים יג] הוה מלי למיפרך דנרביל) בלד אחרים באין חובה כל הנך ובלד דמתיר מרבית לדם מו(ונרבי דם בלד דמתיר) ואף כל למעוטי עלים שאין אחרים באין להם חובה ואינן מתירין ולהכי אינטריך מעל מנחתך יתירא למעוטי דם אבל השתא דאמרת עלים אחרים באין חובה להם אי מרבי דם בלד דמתיר אף כל למעוטי מאי יד] (קראיט למאי אתא מנחת") דדרשינן מינה לעיל אף כל שאחרים באין להם חובה אבל מידי החרינה לה מהי התה למעוטי: סונסכים. ביו הין החרים בהין לו חובה:

דם נפסל בשקיעת החמה. דאינו ראוי לזרוק בלילה דכתיב ביום לוותו

את בני ישראל להקריב וגו' (ויקרא ז) הן חודם למחר נפסל בלינה

כדאמרינן במס' זבחים בפרק איזהו מקומן (דף נו.) מנין לדם שנפסל

בשקיעת החמה תלמוד לומר ביום הקריבו את זבחו וגו"ו והתם יליף לה

שפיר וכן קומץ דלעיל מביום לוותו

ין כתב זאת התורה לעולה ולמנחה

וגו'ם) אבל אברי עולה הותרו להקריב

כל הלילה כדאמרינן בהאי פירקין

(דף כו:) מנלוש) מבא השמש כלומר

לחחר בח השמש ומקטירן כל הלילה:

קרבן. נפש כי תקריב קרבן מנחה

וגו': שני גורין. שני בקעיות גדולות:

וכן הוא אומר. דעלים קרבן מקרו.

ולהכי נקט שני גזרין ין כדילפינן מקראי

פרק שלישי דמסכת יומא (דף לג.) ח]:

לדברי רבי. דמקיש עלים מו יולמליחה

ולהלריד הגשה כמנחה טעוניו המילה

כמנחה והמתנדב שני גזרין יביא עלים

אחרים להסיקן: דם מעל מנחתך

נפקח. ותרי מיעוטי למה לי נימא

בתחילת שקיעה ניחא וכן משמע בפ' מי שהיה טמא (פסמים דף גג:) דשחיטה אסורה מתחילת שקיעה גבי מי שהיה בדרך רחוקה דקאמר התם איווהי דרך רחוקה מן המודיעים לירושלים חמשה עשר מילין ומוכח התם דהיינו חמשה עשר מילין מפלגא דיומא עד שקיעת החמה ולא חשיב ם ד' מילין דמשקיעת החמה עד נאת הכוכבים ואי לא מיפסלא דם עד נאת הכוכבים אם כן הוי שעת שחיטה ומיהו קשיא אי בתחילת שקיעה קאמר היכי ממעט לה מביום הקריבו הא עד נאת הכוכבים יום הוא דכתיב (נממיה ד) והיה לנו הלילה למשמר והיום מלאכה ואשכתן נמי שקיעת החמה דאיירי בסוף שקיעה כגון לאת הכוכבים כדאמרינן בפרק הריני נזיר מן הגרוגרת (מיר דף טוז) כגון דחואי תלמא יומי סמוך לשקיעת החמה והיינו בבין השתשות כדאמר עלה בפרק כילד לולין (פסחים דף פא.) ברואה בין השתשות וגם בפירקין (לקמן דף לו:) כל המניח מפילין אחר שקיעת החמה עובר בעשה והיינו בלילה מדקאמר רבה בר רב הונא ספק חשיכה ספק אינה חשיכה לא חולץ ולא מניח ועוד אמרינן במס' מענים (דף יב.) כל מענים שלא שקעה עליו חמה לא שמיה מענים 🖰 ומנהג אבוחינו חורה היא שהכל נוהגין עד לאת הכוכבים ויש לומר דלעולם נפקא ליה שפיר תחילת שקיעה מביום דאם אינו ענין לסוף שקיעה דנפקא מביום לוותו תנהו ענין לתחילת שקיעה ויש מפרשים דמן התורה אינו נפסל עד נאת הכוכבים אלא רבנן עבוד הרחקה ופסלוהו ומתחילת שקיעה והעמידו דבריהם במקום כרת לענין דרך רחוקה כדי שיהו זריזין למהר לבא וקשיא דא"כ ליחשביה 🖣 (בסוף) פסחים בסוף האשה (דף נב.) בהדי הרך שהעמידו דבריהם במקום כרח ויש לומר דלא משיב אלא מידי (דלא) דהוו חידוש אבל זה אינו חידוש אם מקון כדי שימהרו לבא דהכי נמי לא חשיב חמיכת יבלתו והבאמו מחוץ לתחום והרכבתו ובאונן גופיה יש לחלק בין מת לו מת קודם חלות למת לו אחר חלות כדמשמע בפרק מי שהיה טמא (פסחים דף זה) ואפילו הכי לא חשיב לה והשתא הא דאמרינן בפ׳ המנחות והנסכים (לקמן דף קא:) ובריש מעילה (דף ו.) לפני זריקה מועלין בו ומוקי לה דקבליה סמוך

ואין לומר פיגול דרבנן דהא דומיא דאימורים ובשר קדשים איירי דהוי פיגול דאורייתא ולא קחני בשר קדשי מדשים מחלות ואילך דזמן אכילמו מדרבנן וי"ל דההיא שקיעה בסוף שקיעה דהיינו לאת הכוכבים כמו שמפרש ר"ת דמשחשקע משמע סוף שקיעה לי: מזלמד שמתנדבים עצים בו?. הא דפליגי הכא רבי ורבנן דלרבנן נדבה ולרבי קרבן גמור היינו כשאמר הרי עלי שני גוירי עלים אלו למזבח כדתניא בתוספתא דשקלים (פ"ג) האומר הרי עלי עלים מביא דמי שני גיזרי עלים ונותן לשופר ש ולוקחין כהנים בהן עלים ומקריבין

לשקיעת החמה דלא הוה שהות למורקיה ההוא מעילה דרבנן דעד לאת הכוכבים יש שהות לזורקו ומיהו קשיא מדאמרינן בסוף איזהו מקומן (זכמים דף נו:) קדשים הנאכלים ליום אחד מחשבין בדמן משחשקע החמה דאי חישב לזורקו לאחר שקיעה מיד הוי פיגול דהוי מחשב חוץ לזמנו

אותן על גבי המזבח וניאותים מהן ואין מועלין בהן ואם הקריבן בחוץ פטור ואם אמר הרי עלי שני גיזרי עלים אלו למזבח כהן מקבלן הימנו ומקריבן לגבי מובח ואין ניאומין בהם בא אבל מועלין בהם ואם הקריבן בחוץ חייב דברי רבי וחכמים אומרים אם הקריבן בחוץ פטור ואלו ואלו ותקרים עבבי מוכנו זמן נינותין פטם אחלי קאמר מאן שמעת ליה דאמר עלים קרבן רבי היא והא לרבנן נמי איקרו קרבן ולא בעו מליחה נופלין בלשכת דיר הענים ואם מאמר אחלי קאמר מאן שמעת ליה דאמר עלים קרבן רבי היא והא לרבנן נמי איקרו קרבן הוא מתחבי קרבן גמור כדם והיינו כרבי: לדברי רבי עצים שעובין קמיצה. ואם תאמר יהן מ"ש דרבי מקיש עלים למנחה יותר מלשאר קרבנות ויש לומר דהאי קרבן דמרבי מינה עלים מקרבן דגבי מנחה דריש לה בחורת כהנים וא"ת מנלן דמקשינן למנחה דנקמנת האיכא מנחות טובא יש דאינן נקמנות ויש לומר דלגבי מנחה הנקמנת כחיב (ויקרא ב) ונפש כי חקריב קרבן מנחה ואם מאמר ומה קמיצה שייך בעצים הא אין בהם שיריים וכולן נשרפין ויש לומר דאשכחן כי האי גוונא בריש ואלו מנחות (דף עב:) לר' שמעון דמנחת חוטא של כהנים נקמצת הקומץ קרב לעצמו והשיריים קריבין לעצמן והוא הדין ב<sup>ו</sup> כאן עצים: עצים מעוגין קפיצה. והוא הדין ימין וקידוש כלי:

תורה אור השלם

1. וְהַגּוֹרֶלוֹת הִפַּלְנוּ עַל קרבן העצים הַלְוִים וְהָעָם לְהָבִיא לְבֵית אַלֹהֵינוּ לְבֵית אֲבֹתֵינוּ לְעִתִּים מְזְמְנִים שְׁנָה בּשְּׁנָה לְבַעַר עַל מִזְבַּח יִי אֱלֹהַינוּ

## הגהות הב"ח

(ל) רש"י ד"ה דם מעל וכו' דאס כן דמדמרבית כלד וכו' וכלד דמתיר מרכית להם ג"כ ונרבי דם וכו' למעוטי מאי א״ב קראי ... למאי:

## מוסף רש"י

קרבן. נפש כי מקריב קרבן מנחה (ויקרא ב). וכן הוא אומר. דענים איקרו קרבן וטעונין הגשה. בקרן דרומית מערבית כמנחה קמיצה. עצים טעונין שמרסקן לעלים דקין עד שנוטל מהם מלא קומלו שתרכון לענים דקין עד שנים. מוכל ולהם מלח קומלו עידם. שמטל הקומלו עידם. שהמדג לדם טעונין בעלי הקדש של הקדש עידם. הקדש עידם הקדש עידם מוכלי מוכלי מוכלי להנוחה בקומלו והקשים להו למנחה בשטעון מלח והגשה טעונין מלח ההגשה טעונין מלח ההגשה טעונין מלח ההגשה טעונין מלח החגשה טעוניין מלח החגשה טעונין מוביר מוב קמינה עצים. עלים טעונין עלים אחרים להקטיר עליהן כמו שאר מרבו ומנוילה ימי*ו*.